

Phần 9

Chương 33

Nhớ Năm Ấy Thanh Mai Trúc Mã

Trong tay Văn Văn có lệnh thư và thư giới thiệu của Phụng Hoàng Đài, chẳng mấy chốc nàng ta đã vào được cung.

Chính trong lúc nàng ta vào cung, hai phần mật báo đồng thời được truyền, một phần giao đến tay Phụng Huyết Ca, trên thư không những thuật lại tường tận việc xảy ra ở Phụng Hoàng Đài mà còn kèm theo ba mươi bức họa nhìn từ chính diện phía sau và nghiêng của Văn Văn, và cả hai trăm bản âm mưu luận. Hệ thống tình báo của tiểu quốc vương so với Phụng Huyết Ca thì có phần kém hơn, nhưng cũng có được ba bức họa và bốn bản âm mưu luận...

“Nội ứng do tông môn gài vào?” Đại sư huynh nhìn sang sư phụ.

“Mật thám do Phụng Huyết Ca phái đến?” Lão thái giám nhìn sang tiểu quốc vương.

“Có người không! Ta là người mới đến!” Văn Văn gõ cửa gọi.

Tiểu quốc vương mắt cũng không buồn đưa lên, đưa bức mật thư trong tay vào nền đốt cháy, mặc cho Văn Văn ở bên ngoài lớn tiếng gọi, hấn không cử động, mãi cho đến lúc cả bức mật thư đều đã cháy trụi, hấn ta mới lãnh đạm nói với lão thái giám: “Bảo nàng ta đến thiên điện.”

Lão thái giám hiểu ý hấn ta, biết chủ tử nhà mình có ý bảo mình nghĩ cách đuổi nữ tử ấy đi. Dầu sao đại sự cận kề, tính tình chủ tử lại đa nghi, để một người nữ nhân thân phận bất minh ở bên cạnh, sẽ khiến hấn ta mỗi đêm đều ngủ không ngon giấc.

Văn Văn nào biết tên những nơi ở đây, cung điện của người hán trong mắt nàng ta là một mê cung cực lớn, đi đến đâu thì lạc đường đến đấy, điểm khác biệt giữa chính điện và thiên điện nàng ta mãi mãi không phân biệt được. Sau khi theo lão thái giám đến thiên điện, nàng ta vừa hưng phấn quan sát xung quanh, vừa lấy hạt dưa từ trong hồ bao ra ăn.

Lão thái giám từ đầu đến cuối không hề phát hiện, đợi đến khi nghe thấy sau lưng phát ra âm thanh kì quái, mới quay đầu lại nhìn, gào lớn một tiếng.

“Làm gì vậy?” Văn Văn quay sang nhìn ông ta, chỉ thấy ông ta một tay run run chỉ về phía mình, liền moi từ trong hồ bao ra một nắm hạt dưa đưa cho ông ta, “Cho người.”

“Nô tài to gan!” Lão thái giám ném hạt dưa xuống đất, “Người cư nhiên dám cắn hạt dưa trong Đông Cung, còn... còn nhỏ xuống đất!”

Quy tắc của người Hán nhiều thật, ăn hạt dưa không được nhổ vỏ. Văn Văn nhứ mày cột hồ bao đựng hạt dưa lại, lão thái giám vừa thở phào nhẹ nhõm thì thấy nàng ta mở một hồ bao khác ra, moi thịt tằm bột rắng ra ăn...

“A đầu chết tiệt không có quy tắc.” Lão thái giám đánh vào tay nàng ta, “Sao ngươi chỉ biết có ăn?”

“Thứ ta biết rất nhiều đấy.” Hồ bao rơi xuống đất, Văn Văn có chút không vui, “Đúng rồi, hoàng thượng đâu?”

“Hoàng thượng là người ngươi muốn gặp là gặp được sao?” Lão thái giám giọng lãnh lút ‘hứ’ một tiếng, “Nói cho ngươi biết, bên cạnh hoàng thượng không thiếu người hầu hạ, tiểu cô nương muốn bay lên ngọn cây làm phụng hoàng như ngươi, trong cung không có một ngàn cũng có tám trăm, người nào không phải là giai nhân tài nữ tuyển chọn từ các châu...”

“Ta đâu phải đến làm phi tử!” Văn Văn mặt kiên nhẫn ngắt lời ông ta.

“Ồ, không làm phi tử, không lẽ ngươi muốn làm trượng nguyên sao?” Lão thái giám trừng mắt.

Văn Văn cười lạnh, rút ra thanh miêu đao trắng ngần, ngón tay khẽ gõ thanh đao: “Ta thiện chiến, mười người trượng nguyên cũng không phải là đối thủ của ta! Bảo dũng sĩ mạnh nhất của các ngươi ra đây, thử rồi sẽ biết!”

Lão thái giám chỉ xem nàng ta là mật thám do quốc sư phái đến, sao khách khí với nàng ta, nhất thời gọi bọn hộ vệ, vây bắt nàng ta lại.

Văn Văn nào để bọn tằm binh hùng tướng này trong mắt, chỉ xuất một đao, tất cả đều đã gục xuống.

“Ta thắng rồi.” Thu đao vào tiêu, Văn Văn đắc ý nói, “Gọi hoàng đế của ngươi ra gặp ta.”

“Được a, ngươi quả dám động thủ!” Lão thái giám run rẩy chỉ về phía nàng ta, “Ngươi quả là phản rồi mà!”

“Lôi thôi, tránh đường!” Văn Văn ghét nhất bọn tiểu quỷ bám víu, đưa tay đẩy lão thái giám sang một bên, tự mình chạy vào trong điện.

Lão thái giám bị nàng làm giật nảy mình, lòng thầm nghĩ chắc không phải Phụng Huyết Ca không còn kim được, thật sự phái sát thủ đến lấy mạng bệ hạ nhà mình chứ, thoáng nghĩ vậy, cả người liền lạnh cóng, lập tức hét thất thanh: “Hộ giá! Hộ giá! Có thích khách a!”

Đông Cung nhất thời gà bay chó nhảy, thị vệ tuần tra cầm trường đao chạy đi chạy lại, cung nữ kinh hãi la hét, thái giám sợ đến làm rơi ly đĩa quý giá. Nhưng tìm kiếm cả nửa ngày trời, vẫn không tìm ra được vị nữ tử áo tím mà lão thái giám nói.

“Chắc không phải đã tìm đến chỗ hoàng thượng rồi chứ?” Lão thái giám bị bản thân dọa đến hồn bay phách tán, vội vã dẫn theo một bọn thị vệ chạy về nơi tiểu quốc vương ở, Vọng Tuyết Viên.

Ngân hoa châu thụ hiểu lai gặp, túc túy sơ tỉnh nhất bội hàn.

Tiểu quốc vương thân khoác áo lông hạc, tựa người vào hành lang ngắm tuyết.

Lão thái giám nhìn thân ảnh của hắn ta, vừa định thở phào thì liền cảm nhận được một bàn tay vỗ lên vai ông ta. Giọng nói của Văn Văn từ sau lưng ông ta truyền lại: “Đa tạ dẫn đường.”

Lão thái giám ngậy người: “Ngươi!”

“Ngươi trung thành bảo vệ chủ nhân là một điều tốt nhưng có lúc cũng có lợi cho người như ta.” Văn Văn vỗ vỗ vai ông ta, cười hì hì nói: “Nếu không phải là ngươi vội vã đến xem hắn ta có xảy ra chuyện không, hoàng cung lớn như vậy, ta quả thực tìm không được hắn ta đấy.”

Mặt lão thái giám đỏ ửng, bọn thị vệ sớm đã liếc mắt với nhau, vây quanh Văn Văn. Nhưng nàng ta hoàn toàn không để tâm, chỉ từ tốn lấy Phụng Hoàng lệnh và thư đề cử ra, sau đó nhìn về phía vị thiếu niên đứng trong đình.

Trời tuyết trắng như hòa làm một với vị thiếu niên trước mặt, duy chỉ có vài cành hoa mai nghiêng dọc, đỏ ửng.

“Ta từ Phụng Hoàng Đài đến, ngươi còn chưa thử qua tài của ta đã muốn lấy đầu ta.” Văn Văn đưa lệnh thư trong tay cho hắn ta, “Ngươi đối với ta như vậy, không sợ mất lòng các trí sĩ trong thiên hạ sao?”

Vị thiếu niên quốc vương ấy nghe thấy những lời này, lãnh đạm quay đầu lại.

Tuổi chừng mười sáu, chỉ lớn hơn Văn Văn một chút mà thôi. Nhưng lại có vẻ từng trải không phù hợp với tuổi tác, như thể đá ngọc sớm đã bị mài đi góc cạnh, viên ngọc không còn linh động, chỉ có vài phần rắn chắc của đá.

Tuy bị Phụng Huyết Ca đoạt đi giang sơn xã tắc, nhưng trên gương mặt hắn ta không hề có chút giận dữ, chỉ có duy nhất một vẻ điềm tĩnh khó hình dung. Văn Văn không biết hắn ta cam chịu số mệnh hay đang ngầm ngầm một cuộc sống gió nghiêng trời.

Hắn cứ lặng lẽ đứng đấy nhìn Văn Văn, sau đó tay chấp ra sau, từ từ bước đến trước mặt nàng ta.

Hắn ta khẽ lướt qua bức lệnh thư trong tay Văn Văn. Lão thái giám lập tức hiểu ý nhận lấy bức thư từ tay Văn Văn. Sau đó cung kính hai tay dâng đến trước mặt tiểu quốc vương. Tiểu quốc vương đưa tay nhận lấy, cúi mâu lướt nhìn, mi mắt khẽ nhướn, hoa tuyết khẽ rơi trên ấy.

“Người có tài gì?” Hấn ta nhìn thư hàm, đột nhiên mở miệng hỏi, giọng nói rất dễ nghe, như thể hạc lệ trên đất tuyết.

“Ta dũng quán tam quân!” Văn Văn nói.

“Trẫm không thiếu dũng sĩ.” Sở Tử Phục lãnh đạm nói.

“Ta giỏi chính sự lại thiện chiến!” Văn Văn lại nói.

“Trẫm không thiếu tướng quân.” Sở Tử Phục nói.

“Làm gì có hoàng đế nào không thiếu tướng quân và dũng sĩ chứ!” Văn Văn bắt đầu cảm thấy đối phương đang lừa mình.

Sở Tử Phục cười lạnh, ngẩng đầu lên: “Thật không giấu gì, trẫm tuy là quốc vương Sở quốc, nhưng trong tay lại không có bất kì quyền lực gì ra lệnh cho tướng quân. Nếu người muốn làm tướng quân hay dũng sĩ, vậy thì tìm nhầm người rồi.”

Nghĩ kĩ thì Văn Văn biết điều hấn ta nói là sự thật. Người nắm đại quyền của Sở quốc là quốc sư Phụng Huyết Ca, trước nay không liên quan gì đến Sở Tử Phục, vị quốc vương trước mặt nói thẳng ra chẳng qua chỉ là một vật trang trí quý giá nhất của Sở quốc mà thôi, không khác biệt mấy với bình hoa hoặc bình phong, nàng ta chạy đến chỗ hấn ta huyền hoang vũ lực thì quả là tìm nhầm người.

“Vậy bên cạnh người thiếu gì?” Nghĩ đến đây, Văn Văn chỉ có thể hạ mình, nàng biết rõ bản thân mình ngoài võ nghệ chiến lược ra, kì thực nàng không còn biết gì hơn. Vì để hoàn thành ước định với tên họa bì sư kia, lưu lại bên cạnh tiểu hoàng đế, nàng ta chỉ đành ủy khuất cầu toàn.

“Bên cạnh trẫm thiếu gì?” Tiểu quốc vương lãnh đạm liếc nhìn lão thái giám.

“Hồi hoàng thượng, cái gì cũng không thiếu.” Gương mặt lão thái giám cố gượng cười, “Dù cho thiếu, cũng có thể lập tức chọn một bọn cung nữ thượng đẳng, không cần thiết phải dùng người hạ đẳng không rõ lai lịch.”

Văn Văn vốn định nói chuyện tử tế, nhưng khi nghe thấy những lời của lão thái giám, lập tức cơn giận không có chỗ bộc phát, hai mắt khẽ lườm, hét về phía tiểu quốc vương: “Người cái gì cũng không thiếu, nhưng có một thứ thiếu!”

“Hừm?” Tiểu quốc vương không chút để tâm nhìn nàng ta, “Trẫm giàu nhất thiên hạ, nhưng không biết trong thiên hạ này còn có gì trẫm không có.”

“Phí lời, người có thể tử chưa?” Văn Văn mở miệng nói.

“...” Tiểu quốc vương.

Trưa hôm ấy, việc một nữ tử dân gian thông qua Phụng Hoàng Đài diện thánh, sau đó theo đuổi tiểu hoàng đế đã lan truyền khắp cả hoàng cung. Và

người làm điều ấy không phải ai khác mà chính là người suốt ngày thu thập tin tức bí mật, xem chuyện phiếm làm thú vui - cảm y vệ chỉ huy sứ Hàn Quang.

“Thế gian to lớn, quả nhiên không hiếm chuyện kì quái, không ngờ tên âm trầm như hắc ta mà cũng có người theo đuổi.” Hàn Quang tựa người vào bên cửa sổ, thở dài với Hoa Diễm Cốt.

“Huynh nói hết đã chứ!” Hoa Diễm Cốt đang nghe đến mê mẩn, “Nữ tử đó cuối cùng có thành công không?”

“Điều này ta không biết.” Hàn Quang nhún nhún vai, “Sau đó hắc ta đã đuổi hết mọi người đi, chỉ để lại nữ tử đó và lão thái giám, ba người trốn trong nhà, cũng không biết là xù xì điều gì... nhưng mà theo ta thì tám phần là không thành rồi, tiểu tử Sở Tử Phục đó từ nhỏ đã tự cho là thanh cao, ngoài bản thân hắc ta ra ai cũng không để trong mắt, cả đời này chắc hắc ta chỉ có thể cưới bản thân hắc ta.”

“Coi cách nói chuyện của huynh, hai người không phải từ nhỏ cùng nhau chơi đến lớn sao, không cần phải xỏ xiên nhau như vậy chứ.” Hoa Diễm Cốt trườn trên bàn, ngẩng đầu nhìn Hàn Quang.

“Muội nhớ sai rồi, là ta từ nhỏ chơi hắc ta đến lớn.” Hàn Quang lại một trận thở dài thở ngắn, “Thật là nhớ những ngày tháng ăn ngủ đánh Tử Phục khi trước a.”

Nếu phải nói thì, Hoa Diễm Cốt, Hàn Quang và Sở Tử Phục ba người có thể miễn cưỡng xem như thanh mai trúc mã, năm ấy sau khi Phụng Huyết Ca soán ngôi đoạt vị, tuy giết chết tiên hoàng nhưng không hề làm hại qua hậu cung phi tần, thậm chí tiểu thái tử Sở Tử Phục đã có thể đọc sách nhớ chuyện cũng giữ lại. Sau đó Phụng Huyết Ca còn để Sở Tử Phục làm bạn với Hàn Quang và Hoa Diễm Cốt, thường ngày ba người họ ở cùng nhau, hành động ấy rất được lòng bọn trung thành với Sở quốc, nhưng thực tế thì quan hệ của ba người họ không hề tốt như vậy.

Sở Tử Phục thì không cần phải nói, hắc ta vốn là chủ nhân của thiên hạ sau này, giang sơn bị Phụng Huyết Ca đoạt đi, tuy không phải nước mất nhà tan, nhưng cũng không kém xa mấy, cộng thêm tuổi nhỏ không biết che giấu, trong lòng hắc ta hận bao nhiêu thì trên gương mặt thể hiện bấy nhiêu. Phụng Huyết Ca để Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang bầu bạn với hắc ta, nhưng hắc ta trước nay luôn một mình tới lui, bất luận đọc sách viết chữ, ăn cơm đi ngủ, đều tránh xa hai người họ, thỉnh thoảng lướt ngang qua nhau, cũng dùng đôi mắt lạnh lùng lướt nhìn họ.

Hoa Diễm Cốt khi ấy tuổi còn nhỏ, nhát gan, dĩ nhiên e sợ vị thiếu niên thiên tử lãnh ngạo này, nhưng Hàn Quang lại không sợ hắc ta. Hàn Quang từ nhỏ ngổ ngáo, để vương tướng tướng gì đều không để trong mắt, sau khi theo Phụng Huyết Ca, ngày ngày thấy y sát phạt quyết đoán, càng tin lấy sát trị sát, kẻ thắng làm vua, do đó nhìn tiểu quốc vương yếu đuối ấy không vừa mắt. Hơn nữa Hàn

Quang xuất thân không tốt, vẻ ngoài cuồng ngạo, trong thâm tâm lại có chút chút tự ti, tiểu quốc vương càng biểu hiện hành động nhu nhược, tài hoa uyên bác trước mặt Hàn Quang, thì Hàn Quang càng ghét hẳn ta.

Vậy nên hai người luôn cứ đánh nhau, Hàn Quang luôn thắng, Sở Tử Phục luôn thua, Hoa Diễm Cốt luôn khóc.

Cứ vậy ba người họ cùng nhau lớn lên, nếu nói không có chút tình cảm gì cũng không thể nào. Nhưng tình cảm này không thể xem như những thanh mai trúc mã bình thường, bởi vì bên trong ấy xen lẫn quá nhiều thứ phức tạp. Nay tuy đã là quá khứ, nhưng mỗi khi nghe một trong họ xảy ra chuyện, hai người còn lại sẽ chụm lại với nhau, đâm ngang xỏ xiên nhắc đối người còn lại.

“Ừm hử, chi bằng chúng ta đi thăm hẳn ta đi.” Hoa Diễm Cốt nói.

“Muốn đi muội tự đi.” Hàn Quang quay đầu đi, “Ta với hẳn ta có chết cũng không qua lại với nhau, hôm nào hẳn ta sắp chết rồi, ta mới không nhặt xác cho hẳn ta.”

Hoa Diễm Cốt suy nghĩ một lúc, nói: “Vậy muội đi thăm hẳn ta, huynh đi xem thử nữ tử dân gian trong lời đồn đại ấy. Đối phương lai lịch bất minh, hành sự lại có chút cổ quái, nói không chừng là nội ứng do tông môn phái đến, huynh đi dò la nữ tử đó nói không chừng có thể thu được một số tình báo không ngờ tới.”

“... Hừ, tra khảo phạm nhân là thiên chức của bọn đại gia, yên tâm giao cho ta đi.” Hàn Quang lập tức đồng ý.

“Mang theo chút lễ vật.” Hoa Diễm Cốt lại nói, “Sắp đến xuân rồi.”

“Còn muốn bọn đại gia tặng quà cho hẳn ta?” Hàn Quang nổi giận, đưa tay ra ngoài cửa sổ tùy ý vớt lấy một nắm tuyết, vò thành một cục ném lên bàn, “Tặng thứ này đi!”

Chương 34

Khuyên Chàng Giết Hết Địch Trước Mặt

Hoa Diễm Cốt đương nhiên không cầm nắm tuyết ấy đến gặp Sở Tử Phục, nàng sợ đối phương sẽ tiện tay ném vào mặt nàng...

Nhưng nếu đã mua, vậy dĩ nhiên là mua cho cả những người khác luôn.

Lễ vật cho sư phụ, đại sư huynh và Kinh Ảnh tạm thời không nhắc đến, chỉ nói lễ vật của Sở Tử Phục. Sở Tử Phục thích thưởng trà, cho nên Hoa Diễm Cốt tặng hẳn ta một bộ trà cụ sứ trắng, tuy không phải danh phẩm nhưng sắc trắng hơn tuyết, tinh tế vô cùng, và trên đơn lễ ghi tên hai người, một là nàng, hai là đại sư huynh, cứ xem như đây là lễ vật hai người chọn cho hẳn ta.

“Khách hiếm a.” Trong thư phòng, Sở Tử Phục đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn hai người họ mỉm cười nói: “Trẫm còn ngờ dựa vào giao tình giữa chúng ta, cảm y vệ chỉ huy sứ đại nhân nhiều nhất cũng chỉ tặng một trái banh tuyết thôi chứ.”

“Người cho rằng ai cũng nhỏ mọn như người a?” Hàn Quang bĩu môi nói, “Bồn đại gia không làm những việc mất thể diện như vậy!”

Nghe thấy lời của Hàn Quang, khoe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, lẳng lặng đứng bên cạnh không nói gì.

“Vậy sao?” Sở Tử Phục rõ ràng không tin, nhưng hẳn ta cũng không muốn quá câu nệ trong chuyện này, sai cung nhân dọn chỗ cho hai người họ, sau đó lãnh đạm hỏi, “Không có việc sẽ không đến điện Tam Bảo, hôm nay các người từ xa đến tìm trẫm, chắc không phải chỉ để tặng lễ vật cho trẫm chứ.”

“Không có việc gì không thể đến thăm huynh sao?” Khi nói những lời này Hoa Diễm Cốt có chút thẹn lòng. Với vị trí trận doanh và thân phận của họ lúc này, nhất cử nhất động đều có vô số người nhìn chăm chăm, cho nên mỗi lời nói đều có vô số người đoán mò ý vị thâm sâu của nó, vì để tốt cho bản thân và cũng vì tốt cho đối phương, tuyệt đối không hề có việc không có việc gì đến thăm nhau.

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, ba người không con đường khác nhau có lẽ ngay cả gặp mặt nói chuyện cũng là điều hy hữu.

“Lời này người không cảm thấy thẹn với lòng sao?” Sở Tử Phục một tay cầm lấy ly trà, tay còn lại cầm lấy nắp, khẽ quét nhẹ trên vành ly, “Diễm Cốt, người cũng không còn nhỏ nữa rồi, có thời gian đến thăm ta, chỉ bằng đi gặp những thanh niên tài kiệt trong kinh thành, sư phụ và sư huynh người chăm sóc người được một thời gian nhưng người hẳn tâm để hai người họ ế vợ chăm sóc người cả đời sao?”

“Ai ế vợ hả? Người cũng không phải cũng vậy sao?” Hàn Quang nổi giận.

“Đừng nhắc điều này, đừng nhắc điều này, chúng ta đều kẻ tám lạng người nửa cân, đừng năm mươi bước cười trăm bước nữa, đổi chủ đề khác đi.” Hoa Diễm Cốt vội nói, “Đúng rồi, vị cô nương đang Phụng Hoàng Đài đâu rồi? huynh có giữ cô nương ta lại không?”

“Thì ra không phải đến gặp trẫm, mà là đến tìm cô nương ta à.” Sở Tử Phục cười như không cười.

Hoa Diễm Cốt cười gượng, vừa định nói gì thì đã bị Hàn Quang giành trước.

“Đương nhiên rồi, bồn đại gia là người bận rộn, nếu như không phải vì tra rõ thân phận của nha đầu bất minh kia, ai nguyện ý đến chỗ của người tự tìm xui xẻo chứ?” Hàn Quang thẳng thắn nói.

Sở Tử Phục nghe vậy, gương mặt dần lạnh đi, hắn ta đặt chum trà xuống bàn, lãnh đạm nói, “Cầm y vệ chỉ huy sứ đại nhân là người bận rộn sau quốc sự, người không cảm thấy mình quản quá nhiều rồi sao.”

Hàn Quang ném chum trà ra sau lưng, ly trà vỡ vụn, ánh mắt nhìn Sở Tử Phục mang đầy tia hung dữ, “Nếu như người đã biết bổn đại gia thân là cầm y vệ chỉ huy sứ, thì nên biết trong thiên hạ không có gì ta không thể quản và quản không được.”

“Thú vị.” Sở Tử Phục lạnh lùng nói, “Tên ăn lương hoàng gia như người, cư nhiên giờ quan uy trước mặt trẫm.”

Hoa Diễm Cốt ngàn lần cũng không ngờ tới trong khoảng thời gian chỉ một chum trà, hai người họ đến phát triển đến mức giương nanh múa vuốt như vậy, vôi vàng nuốt vôi ngậm trà trong miệng, đứng dậy định xoa dịu tình hình, nhưng tiếc là đã không còn kịp.

Chỉ thấy tiểu quốc vương đẩy chum trà đi, ánh mắt lạnh lùng lướt sang Hàn Quang: “Vị nữ tử đó, nay đã là người của trẫm. Cầm y vệ chỉ huy sứ dù quyền lực có lớn mấy, hắn cũng không quản được đến hậu cung của trẫm chứ! Về nói với Phụng Huyết Ca, nếu như muốn động đến nàng ta trước tiên hãy bảo người của Tông Nhân phủ đến gặp trẫm! Phúc An, tiễn khách!”

Việc đến nước này, Hoa Diễm Cốt biết cuộc trò chuyện khó có thể tiếp tục, chỉ đành kéo lấy Hàn Quang còn đang bất bình cáu giận rời khỏi.

Sau khi tiễn hai người họ rời khỏi, lão thái giám quay đầu lại, lo âu nhìn chủ tử nhà mình. Tiểu quốc vương khi này còn khí thế hùng hồn, nay vẻ mặt khó giấu nổi cô độc, nước trà nguội lạnh trên bàn, tỏa ra dư hương khúc tận người tan.

“Hoàng thượng...” Lão thái giám đổ bỏ nước trà, sắc một ly trà mới cho Sở Tử Phục.

“Cho nên trẫm ghét nhất gặp hai người họ.” Khói trà nghi ngút che mờ đi gương mặt Sở Tử Phục, hắn ta xoa nhẹ mi tâm, gương mặt thanh tú lộ tia yếu đuối, “Mỗi lần họ xuất hiện, đều khiến trẫm rối bời...”

“Vậy sau này không gặp nữa, lão nô sẽ chặn họ lại bên ngoài.” Lão thái giám dịu dàng an ủi, cứ như người ông nhân từ an ủi cháu trai mình.

“Nếu có thể không gặp, vậy đó là tốt nhất.” Sở Tử Phục tựa đầu vào tay, ngây người nhìn bộ trà cụ Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang đem đến, hồi lâu mới nói, “Trẫm thân là nhất quốc chi quân... vốn dĩ không cần bằng hữu.”

“Vậy sao, về vị nữ tử kia...” Lão thái giám ngập ngừng, nói thật thì hẳn nghĩ đến a đầu vô pháp vô thiên kia, lão ta đã đau nhói tim gan phé phổi.

“Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, hướng chi là trẫm.” Sở Tử Phục phẩy tay, “Việc còn lại người đi giải quyết đi.”

Do đó, hoàng hôn, khi Văn Văn trong hoàng cung chơi đã quay về, liền được biết tin ác mộng.

Tiểu quốc quân hạ chiếu thư, muốn lập nàng ta làm phi.

Bọn cung nhân hôm qua còn cười nhạo giễu cợt nàng ta nay gặp nàng ta ai ai cũng đều đổi thành vẻ mặt nịnh nọt, lấy lòng, chúc nàng ta dạ dạ sinh ca⁽¹⁾, sớm sinh quý tử, sủng quán hậu cung vân vân, khiến Văn Văn nghe đến lạnh cóng tay chân, vội vã bỏ lại cả bọn cung nhân xông vào Đông Cung.

Lúc nay Sở Tử Phục vừa dùng xong cơm tối, đang ung dung ngồi thưởng trà bên cửa sổ, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên ly trà sứ trắng, chính là chiếc ly mà Hoa Diễm Cốt tặng.

“Nè nè nè! Người muốn lấy ta thật sao?” Văn Văn vội vàng xông lên, kéo lấy cổ áo Sở Tử Phục hỏi.

Cổ áo lộ ra làn da trắng bệch và hai bên xương đòn, Sở Tử Phục lẳng lặng nhìn nàng ta, sau đó đưa tay, hất hai chiếc vuốt không yên phận của nàng ta ra, thờ ơ nói, “Hôm nay nói chuyện cùng người khác, vô tình nói sai lời...”

“Ồ, thì ra là nói sai lời.” Văn Văn thở phào nhẹ người.

“Đúng là trẫm đã nói nhầm.” Sở Tử Phục lặp lại, “Chỉ tiếc là, quân bất hý ngôn.”

Văn Văn ngây người hồi lâu mới phản ứng lại, chỉ vào mũi mình hét: “Vậy người cũng không hỏi ta có đồng ý không?”

“Việc này có gì phải hỏi.” Sở Tử Phục lãnh đạm nhìn nàng ta, “Mấy ngày trước ta hỏi người việc gì người cũng giả câm giả điếc. Nay việc này cũng không có gì đáng để hỏi, người đồng ý thì ở lại, không đồng ý thì thu dọn tay nải rời khỏi. Người không nguyện ý ở lại, trẫm cũng không nguyện ý bên gối có một người nữ nhân không rõ lai lịch nằm cạnh.”

Văn Văn lẳng người, nàng ta quả thực là không thể tiết lộ thân phận, nhưng bảo nàng ta tự dung làm người ngủ cạnh vị thiếu niên trước mặt này, nàng ta càng không nguyện ý. Vậy nên vò đầu bứt tóc, đi qua đi lại quanh Sở Tử Phục, mở miệng định nói nhưng rồi lại thôi.

“Nghĩ xong chưa?” Sở Tử Phục hỏi.

“Ta chỉ nói với người một việc.” Văn Văn nghiên răng nói, “Ta đích thực là do người khác phái đến, nhưng người hãy tin ta, ta tuyệt đối không có ác ý. Hơn nữa ta ăn ít làm nhiều, giữ ta lại bên cạnh người chỉ tốt chứ không xấu!”

Sở Tử Phục cười, chỉ tự uống trà. Còn Văn Văn là khụy bên cạnh hắn ta nói không ngừng, mãi cho đến khi khô cả miệng, nhìn thấy hắn ta vẫn bộ dạng vân đạm phong thanh, kìm không được nộ hỏa công tâm, giật lấy ly trà trong tay hắn ta, uống cạn, sau đó ‘phụt’ một tiếng.

“Trà này người hết rồi!” Văn Văn nói.

“Người đi trà nguội thôi.” Sở Tử Phục không để tâm nói ra một câu, sau đó do dự một lúc, đưa tay về phía nàng ta, “Đưa đây.”

Vãn Vãn nghi hoặc liếc nhìn hắn ta và ly trà một chốc, cười hì hì hỏi: “Thứ này rất quan trọng với ngươi?”

Sở Tử Phục khẽ nheo mày, giọng nói lạnh băng: “Không quan trọng.”

Vãn Vãn: “Vậy ta ném a.”

Sở Tử Phục trầm mặc một lúc, từ từ nói: “Vậy trăm đê ngươi có kết cục như cái ly này.”

Vãn Vãn buồn rầu đưa ly trà cho hắn ta, cúi đầu làu bàu: “Còn nói không quan trọng...”

Sở Tử Phục nhận lấy ly trà, nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức đen sầm.

Mi mày hắn ta càng nheo chặt hơn, ánh mắt cúi nhìn chiếc ly càng thêm phức tạp, ngón tay thon dài vừa vuốt ve chiếc ly, vừa lạnh lùng nói: “Quả thực không quan trọng... thứ này, chẳng qua là do hai người bằng hữu không mấy quen tặng.”

Chẳng qua là món quà đầu tiên hắn ta nhận được sau khi bị giam lỏng ở Đông Cung.

Chẳng qua đây là món quà đầu tiên hoặc có lẽ là món quà cuối cùng họ tặng hắn ta trong mười năm nay.

Vãn Vãn tay bung mặt, đôi mắt tinh linh cổ quái nhìn hắn ta, cuối cùng nhún mày, làu bàu: “Gạt người, rõ ràng là hai người bằng hữu rất quan trọng.”

“Không phải.” Sở Tử Phục buộc miệng phủ nhận, ánh mắt trầm xuống, bên trong bùng lên hai ngọn lửa của thù hận, “Hai người này... là đê tử của kẻ thù giết cha của ta.”

Vãn Vãn nghe vậy giật nảy mình: “Vậy ngươi còn dám lấy uống trà? Ngươi không sợ trên ly thoa thứ gì không sạch sẽ sao?”

Sở Tử Phục sực cười: “Họ không đến nỗi làm ra những thủ đoạn hạ lưu này.”

Vãn Vãn: “Nói cứ như ngươi hiểu rõ họ lắm.”

Sở Tử Phục cúi mâu: “Cũng không thể nói là hiểu lắm, chẳng qua chỉ là... mười năm thanh mai trúc mã.”

Chẳng qua chỉ là, mười năm thanh mai trúc mã.

Một người tuy đánh hắn ta, nhưng cũng đánh bọn thích khách đến ám sát hắn ta, hắn ta còn nhớ khi ấy bé trai ngang bướng cuồng ngạo chắn trước mặt hắn ta, vừa chà mũi vừa lớn tiếng quát: “Kẻ bóc lột bá tánh là phụ thân hắn ta, đâu phải hắn ta! Ngươi nên đến thích sát khi tên hôn quân ấy còn tại vị, chứ không phải

đội khi người mất thời thế thay đổi mà chạy đến ức hiếp một đứa bé! Dù cho ngươi thành công, người trong thiên hạ cũng sẽ cười nhạo ngươi!”

Người còn lại tuy rất ngốc, mỗi khi hấn ta và Hàn Quang đánh nhau xong, đều đưa mỗi người một viên kẹo, sau khi thích khách bị bắt đi cũng lại mỗi người một viên, khiến hấn ta nhiều lúc cứ nhìn chăm chăm bé gái ấy, luôn cảm thấy trên người hấn là có chiếc túi đặc biệt, bên trong đựng rất nhiều rất nhiều kẹo.

Nhưng nay đã cách biệt chân trời, chỉ còn lại hồi ức đã xa.

Nếu như đã cùng nhau lớn lên, tại sao không thể cùng nhau già đi. Nếu như đã là thanh mai trúc mã, tại sao lại lựa chọn người ấy mà không chọn ta?

Vẻ mặt Sở Tử Phục bỗng chốc trở nên cô độc, vẻ mặt ấy trong mắt Văn Văn, khiến nàng ta nhú mày.

“Đồ ngu.” Văn Văn cười, “Ngươi quan tâm đôi phương như vậy, nhưng ta thấy đôi phương chẳng mấy quan tâm ngươi.”

Sở Tử Phục nheo mày, lạnh lùng nhìn sang nàng ta.

Văn Văn không chút để ý thế nhìn lại hấn ta, trong mắt thay vì là bóng hình của hấn ta thì chỉ bằng nói là bóng hình trước kia của mình, cái người ngu ngốc bị người thân nhất phản bội. Nàng ta nói: “Có lúc người đối xử hết mực với người khác, nhưng người khác chỉ ném tâm lòng của ngươi xuống đất giẫm đạp! Một chiếc ly đã có thể mua chuộc được ngươi sao? Một chiếc ly có thể khiến ngươi quên đi mối thù giết cha sao?”

“... Trẫm không quên!” Sắc mặt Sở Tử Phục trắng bệch.

“Vậy thì phục thù!” Ánh mắt Văn Văn thoảng qua tia sát ý lãnh khốc, giây phút ấy nàng ta cơ hồ như lại trở về Nam Chiếu, trở về cái đêm bị người mình quan tâm nhất phụ lòng, ồ rần trong lồng ngực bị cơn giận dữ nóng rực hô hào sòng dấy, lấy độc địch đáp trả, không chết không thôi!

Sở Tử Phục bị thái độ của nàng ta làm cho sững sờ, đứng yên tại chỗ, không thể cử động, như thể bức tượng, duy chỉ có cơn phập phồng trong lồng ngực, phảng phất như bên trong ẩn chứa phong ba.

“Ngươi phải phục thù! Ngươi nhất định phải giết chết kẻ địch của ngươi!” Văn Văn níu lấy cổ áo hấn ta nói, “Còn về hai người bằng hữu của ngươi, ha! Bây giờ họ đối với ngươi như thế nào thì ngươi đối với họ ngươi vậy là được! Đợi sau khi ngươi giết chết sự phụ của họ thì cứ giam họ trong một cung điện thật lớn thật lớn, cứ như tòa cung điện bây giờ của ngươi, sau đó tâm trạng tốt thì đến tìm họ chơi, tặng một hai món lễ vật không đáng mấy, nếu như tâm trạng không tốt vậy thì cứ mặc họ tự sinh tự diệt - họ không phải cũng đối với ngươi như vậy sao!”

Môi Sở Tử Phục khẽ run rẩy, dường như muốn phủ nhận nhưng lại tìm không được lời, chỉ có thể siết chặt ly sứ trong tay, cứ như thể đây là giới hạn

trắng và đen, yêu và hận trong lòng hấn ta, nếu như vượt qua ranh giới ấy ắt sẽ vạn kiếp bất phục.

Ánh mắt của Văn Văn từ gương mặt hấn ta từ từ di chuyển đến chiếc ly trong tay hấn ta, ‘hừ’ một tiếng, cầm lấy ấm trà tử sa bên cạnh, sau đó đổ nước trà còn đang sôi sục vào trong ly.

Vươn những giọt nước ra cả tay Sở Tử Phục, hiện ra hai chấm bóng đỏ.

Bàn tay siết lấy ly trà khẽ run, sau đó, chiếc ly rơi xuống đất, âm thanh như ngọc vỡ.

“Người đã qua, tình cảm đã qua, không có gì đáng cố chấp.” Văn Văn đứng trước mặt Sở Tử Phục, tay cầm ấm trà, cười lạnh lùng, “Cho nên tất cả đều chẳng qua chỉ là ly trà... đã đau rồi thì buông tay.”

Sở Tử Phục nhìn những mảnh vỡ dưới đất, lồng ngực phập phồng dần bình tĩnh lại, hấn ta từ từ ngẩng đầu, nhìn vị thiếu nữ trước mắt, như thể từ dáng vẻ cô đơn của nàng ta tìm thấy được hình bóng của mình.

Thủy điện phong lai ám hương mãi, Sở Tử Phục nhìn Văn Văn, cười nhẹ nói: “Người tên gì?”

Gió khẽ thổi, Văn Văn do dự hồi lâu, đáp: “Văn Phong... tên ta là Văn Phong.”

“Văn phong đình viện lạc mai sơ, đàm vân lai văn nguyệt sơ sơ.” Sở Tử Phục chấp tay ra sau, nói: “Văn Phong, người muốn nói với trẫm, chi bằng trân trọng người trước mắt sao?”

“Không có!” Văn Văn giật thót, lập tức phản bác, “Ta nhìn không quen bộ dạng không bệnh mà yếu ớt của người!”

“Thì ra là vậy.” Sở Tử Phục nghe thấy lời của Văn Văn, hấn ta mỉm cười.

Trăng khuyết treo ngoài cửa sổ phía tây, áng mây ần khuất chậm trôi.

Ngón tay chai sần lướt qua bên má Văn Văn. Bị bàn tay như vậy đột ngột vuốt ve, Văn Văn hồi lâu chưa hồi thần lại, khi nàng ta bừng tỉnh, long bình hương từ tay áo hấn ta thoảng đến, mê li.

“Ồ lại nhé, Văn Phong.” Sở Tử Phục trầm giọng nói, “Nhắc nhở trẫm, thôi thúc trẫm... đừng quên đêm nay.”

Đừng quên, thù và oán trong sinh mạng của trẫm. Đừng quên, chiến tranh và máu trong sinh mạng trẫm.

Ghi chú:

1. Dạ dạ sinh ca: ý chỉ cuộc sống hoang dã vô độ, chìm đắm mỹ sắc của đế vương.

Chương 35

Sinh Tận Hoan Hệ Tử Vô Hối⁽¹⁾

Hỏa thụ ngân hoa bất dạ thiên, vạn dân đồng lạc khánh tân nguyên.

Bằng long duyệt hồ tùy la cổ, mạn vũ khinh ca bạn quản huyền.

Mừng một tháng giêng, năm cũ qua đi năm mới lại đến, nhà nhà mặc áo mới, đôi bùa đào, dán chữ ‘phúc’ ở cửa sổ, quây quần bên nhau cùng ăn cơm đoàn viên. Diễm này dù người nam nhân quyền thế ngất trời nhất Sở quốc cũng không ngoại lệ, Phụng Huyết Ca sớm đã cho người chuẩn bị mọi thứ, do đó khi ánh sao mọc lên, hoàng cung liền bắn pháo hoa, ‘đùng đùng’ sáng rực bầu trời, soi sáng màn đêm kinh thành.

Bánh ngọt thơm ngon từng đĩa từng đĩa được cung nữ bày tiệc dâng lên, rượu cũng từng ly từng ly được đổ đầy, nơi gió thoảng qua, hoa mai rơi vô số, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi vào trong ly, khiến mỹ tửu nhuốm hương thơm nhàn nhạt của hoa.

Hoa Diễm Cốt ngồi cạnh Phụng Huyết Ca, cúi mâu lẳng lẳng thêm rượu vào ly của y. Cổ tay trắng ngần, tay áo đỏ thắm, khiến cho rừng mai sau lưng đột nhiên kém sắc, không ít quan viên ở đây chỉ mãi mê nhìn nàng mà đung đở cả ly rượu trên bàn, rượu ngon hóa thành dòng hồ phách.

“Lát nữa đến ngự thư phòng.” Phụng Huyết Ca một tay nhận lấy ly rượu Hoa Diễm Cốt hai tay dâng đến, tay còn lại vòng qua vai nàng, kéo nàng vào lòng, “Vi sư cho con hồng bao.”

Hoa Diễm Cốt một tay ấn vào ngực y, đẩy y sang một bên, có chút lo lắng nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Sư phụ người đảng hoàng chút, có rất nhiều người đang nhìn người.”

Tuy là tiệc nhỏ, nhưng người bày tiệc là Phụng Huyết Ca quyền khuynh triều dã, quan viên tự khắc là chen nhau đến tham dự, hơn nữa thiết nghĩ vị đại nhân này còn chưa lấy thê tử, không ít người đến dự còn dẫn theo nữ nhi nhà mình, do đó đưa mắt nhìn quanh, nga nhi tuyết liễu hoàng kim lâu, tiểu nữ doanh doanh ám hương tận, toàn là hồng nhan chiêu hoa. Chỉ là Phụng Huyết Ca và Hoa Diễm Cốt một kéo một đẩy ấy, không biết đã làm tan nát bao trái tim thiếu nữ.

Nhưng Phụng Huyết Ca lại không chút quan tâm, đưa rượu đến bên miệng uống cạn, sau đó cười lãnh đạm nói, “Đồ đệ con sai rồi, một lão già như vi sư có gì đáng nhìn, ta thấy họ rõ ràng là đang dòm ngó con.”

“Một lão cô nương giả không đi có gì đáng để nhìn.” Hoa Diễm Cốt mỉm cười, “Ngược lại là sư phụ, mục đích người dùng đồ đệ để ngăn đào hoa sát quá rõ ràng rồi đấy.”

“Ái đồ con nhìn nhầm rồi, vi sư giống người ác liệt như vậy sao?” Phụng Huyết Ca mỉm cười, “Vi sư chẳng qua chỉ dùng hành động để nói với họ một việc mà thôi.”

“Người không cần nói đâu.” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ co giật, trực giác nàng mách bảo đó không phải việc tốt gì.

“Ái đồ, con là người nữ nhân duy nhất trong lòng vi sư.” Phụng Huyết Ca nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, giọng nói trầm âm, tựa như lẩm bầm, “Tuy trong mắt con sư phụ chỉ là một lão già không đáng lọt mắt, nhưng trong lòng vi sư, con lại là bảo vật quý giá nhất, cho nên khi ở cạnh con, trong mắt vi sư chỉ có thể nhìn thấy con, không thấy được những người nữ nhân khác...”

‘Rầm’ một tiếng, đầu rồng đập vào chiếc bàn của Phụng Huyết Ca.

Không gian im phăng phắc hồi lâu, vị nam tử múa đầu rồng ấy trừng Phụng Huyết Ca một lúc, mới nhắc chân nhảy từ trên bàn xuống, trở về trong đội ngũ.

“Đây là ai vậy?” Hoa Diễm Cốt cảm kích đầu rồng giải vây giúp nàng.

Đầu rồng cảm nhận được ánh mắt của nàng, càng ra sức múa, thỉnh thoảng thi triển khinh công bất phàm nhảy lên nhảy xuống, khiến cho cả đội hình gà bay chó nhảy, nhất thời nghiêng cổ rớt đuôi, chỉ còn lại một mình hấn ta độc lĩnh phong quang, mỗi động tác mỗi tác gân cốt đều như nói với Hoa Diễm Cốt “Nhìn ta, nhìn ta, mau nhìn ta.”

“Ồ, đây là đại sư huynh của con.” Phụng Huyết Ca cười như không cười, nâng ly về phía đầu rồng.

Hoa Diễm Cốt phun hết rượu trong miệng ra.

Mọi người huyên náo đến tận đêm khuya mới tiệc tàn người tan, còn sư đồ ba người vì tránh mọi người, đều tập trung trong ngự thư phòng.

“Tặng người!” Hàn Quang mặt tái xanh ném con mèo tam thể lên bàn, “Lễ vật năm nay!”

Hoa Diễm Cốt cổ quái nhìn hấn ta, lễ vật năm nay không phải là bánh quế hoa do hai người họ cùng làm sao. Lúc nhỏ họ luôn bữa no bữa đói, nếu như sang năm mới có thể ăn được một miếng bánh quế hoa thì đã có thể vui mừng cả một năm, bây giờ tuy không còn lo lắng về ăn mặc, nhưng ăn bánh quế hoa vẫn không thể thiếu, nếu như lúc sang năm mới không thể ăn được một miếng bánh thì cả năm đều cảm thấy như thiếu thứ gì ấy.

Chỉ là năm ngoái là do sư phụ và đại sư huynh cùng làm, năm trước là Hoa Diễm Cốt và sư phụ cùng làm, cho nên dù là cùng một miếng bánh quế hoa, nhưng mùi vị cũng có khác biệt.

“Nhìn gì mà nhìn?” Hàn Quang vẫn còn mặc y phục múa rồng, hung hăng lườm Hoa Diễm Cốt, sau đó quay đầu đi, giận dữ nói, “Có người sư phụ tính

tình ác liệt như vậy, tặng người con mèo ăn vụng đã là tốt lắm rồi, còn tặng bánh quế hoa gì a!”

“Ha ha, mùi giấm chua quá a...” Phụng Huyết Ca cười tít mắt nằm ở ghế gỗ hoa lê, lười nhác đưa tay về phía cầm của mèo tam thể, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Bồn đại gia không có... giấm gì mà giấm!” Hàn Quang hai tay vỗ lên bàn.

“Meo meo!” Mèo con giật mình nhảy căng lên, móng vuốt quệt lên má trái của Phụng Huyết Ca, để lại ba vệt máu...

Hoa Diễm Cốt nhất thời ‘a’ một tiếng giật mình hét lên.

Một bọn thị vệ sát khí đằng đằng nghe thấy xông vào, áo giáp trên người ‘keng keng’ vang lên, trường đao trong tay lăm lăm ánh sáng lạnh, tên thống lĩnh hét to một tiếng: “Có thích khách?”

Tất cả trầm mặc.

Hồi lâu sau, Phụng Huyết Ca nhấc mèo con trên bàn lên, tiện tay ném cho thống lĩnh thị vệ.

“Không có gì, lui xuống đi.” Y mỉm cười ôn nhu, tựa như gió xuân tháng ba, “Đúng rồi, con mèo này người mang xuống thêm món cho tướng sĩ đi.”

Thống lĩnh thị vệ mặt không biểu cảm, hẳn ta rất muốn nói với vị đại nhân này, chúng tướng sĩ tuy không thịnh không vui nhưng cũng không đến nỗi ăn thứ này...

“... Hay là bảo ngự thiện phòng mang chút điễm tâm cho chúng tướng sĩ đi.” Hàn Quang lẳng lặng hồi lâu, hết cách đành mở miệng, “Còn con mèo này... vẫn là để nó bắt thêm vài năm chuột nữa, lấy công chuộc tội.”

“Ừ, cũng được.” Phụng Huyết Ca vẫn cười tươi như hoa, phụng nhãn lướt nhìn thống lĩnh thị vệ, nói, “Hãy để nó bắt thêm một trăm năm chuột nữa đi.”

“... Vâng.” Thống lĩnh thị vệ nhận lệnh, đưa con mèo hoa ấy xuống thi hành án khổ sai.

Đợi khi thị vệ lui đi, Phụng Huyết Ca đưa tay quệt đi vệt máu trên mặt, cười như không cười nhìn hai người, chặc chặc nói: “Tội nghiệp cho mĩ mạo như hoa như ngọc của vi sư a...”

“Sư phụ chúng con cái gì cũng làm.” Hai người nhìn thấy nụ cười như vậy của y, đều lập tức đồng thanh cúi đầu nói, trong lòng biết lúc này không cúi đầu thì e là sau này trực tiếp quỳ xuống luôn, người sư phụ già mà không nghiêm có thù ắt báo này nhất định sẽ khiến họ chịu khổ cả một năm.

“Ừ.” Phụng Huyết Ca lãnh đạm nói, “Một người đến đây, đám lung xoa chân cho vi sư.”

Hàn Quang mặt không biểu cảm xuất hiện sau lưng y, bắt đầu đám lung cho y.

“Người còn lại, thì phụ trách ăn uống đi ở nửa đời sau của vi sư.”

“... Nhưng con mèo đó là đại sư huynh tặng a!” Khóe môi Hoa Diễm Cốt khẽ giật, “Hơn nữa sư phụ người chỉ là bị quệt bị thương ở mặt thôi...”

“Nghiệt đồ, vi sư cực khổ nuôi con lớn như vậy, ngày ngày lấy thân làm gương dạy dỗ con, làm người phải thành thật, dám làm dám chịu, con làm ra việc như vậy với vi sư thì thôi, sư phụ xem như con còn trẻ con không hiểu chuyện, nhưng con không nên trốn tránh a đồ đệ, con phải chịu trách nhiệm với sư phụ.” Y trĩu nặng tâm sự nói với Hoa Diễm Cốt.

Ngoài cửa, bàn tay vừa định gõ cửa của tể tướng sững lại giữa không trung.

Cuối cùng cũng ra tay rồi sao, đôi sư đồ làm trái nhân luân a... tể tướng trầm mặc suy tư, nhưng mà nếu như đã làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này rồi thì chi bằng tiến thêm một bước nữa đi quốc sư đại nhân, hôm nay nhất định phải thuyết phục người phé để tự lập ba la ba la ba la...

Nam tử trẻ tuổi trên vai họa phi điều vân đứng bên cạnh tể tướng, tay ôm một đồng chương quyền, cúi đầu trầm mặc... thanh thiên bạch nhật, quốc sư đại nhân cư nhiên cùng đồ đệ mình trong ngự thư phòng... đáng sợ nhất là người khóc than đòi người khác chịu trách nhiệm cư nhiên là vị quốc sư đại nhân cao ngạo lãnh mạc kia, đáng ghét, tại sao hắn ta lại xuất hiện ở đây trong lúc này, hắn ta biết quá nhiều rồi! Hôm nay nhất định phải cáo quan về quê ở ẩn a!

Hai người lòng đầy tâm sự lẳng lặng chờ ngoài cửa rất lâu, đến khi Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang bước ra, cùng nhau hàn huyên một lúc, mới mỗi người đi mỗi hướng. Hoa Diễm Cốt và Hàn Quang đương nhiên là về phủ đệ của mình, còn tể tướng từ khi bước vào ngự thư phòng thì cứ nhìn chăm chăm ba vết cào mặt Phụng Huyết Ca, trong lòng không ngừng liên tưởng, nhưng về mặt vẫn nghiêm chỉnh trình báo: “Quốc sư đại nhân, Nam Chiếu truyền mật báo đến.”

“Ồ?” Phụng Huyết Ca ngẩng đầu nhìn họ.

Nam tử vai họa phi điều vân lặng lẽ trình thư quyền lên.

Phụng Huyết Ca nhận lấy thư quyền, khẽ lướt qua, liền nở nụ cười đầy ẩn ý.

Đưa tay đóng thư quyền lại, y nói: “Bí mật không nói, tới khi ấy cho mọi người một tin ngạc nhiên.”

Vãn vãn không hề biết biến cố ở Nam Chiếu, hỏa thụ ngân hoa bất dạ thiên, hôm nay Đông Cung cũng đèn đuốc sáng rực, nhưng điều ấy càng khiến Vãn Vãn ngại ngùng hơn. Bởi vì đêm nay không những là đêm đoàn viên của mọi người, hôm nay còn là đêm động phòng hoa chúc của nàng ta. Sau đêm nay, cung nhân gặp nàng ta đều phải cung kính gọi một tiếng Vãn phi.

Trong lòng Vãn Vãn biết rất rõ đây chỉ là kế trì hoãn, nhưng khi cánh cửa phòng ‘két’ một tiếng bị đẩy ra, tiếng bước chân không nhanh không chậm

truyền đến, lòng nàng ta cũng không khỏi giật nảy, mãi cho đến một đôi giày màu đen của nam tử xuất hiện dưới khăn hỷ, Văn Văn không còn kìm được, giật bỏ khăn che đầu, như thể con thú nhỏ sợ hãi nhảy xuống giường, về mặt cảnh giác nhìn đối phương: “Ta nói cho ngươi biết, ngươi không phải loại ta thích!”

Ngọn nến cháy rực, soi sáng vị tiểu quốc vương trước mặt, chỉ thấy hắn ta một thân hồng y, mặt cảm xúc nhìn nàng ta, thoáng chốc sau, đột nhiên đưa tay phải lên, tay áo thêu vân mây đen từ từ rơi xuống, ngón tay mang chai sần khê sướt qua má Văn Văn, vén tóc nàng ta vào ngón tay, thanh sắc như hương trà, nhàn nhạt mà xa xăm: “Vậ nàng... thích người nam tử như thế nào?”

“Dĩ... dĩ nhiên là cường tráng chút!” Văn Văn nhìn hắn ta, đột nhiên nàng ta cảm thấy có chút khó thở.

Gian phòng dường như chìm vào tĩnh lặng trong khoảng khắc.

Hồi lâu sau, tiểu quốc vương mới ‘ồ’ một tiếng: “Cơ thể trầm... đúng là có chút yếu ớt.”

Gương mặt Văn Văn bỗng chốc đỏ ửng, sững tại chỗ không nói nên lời.

Thời gian nàng ta học tiếng Hán không lâu, tuy trời sinh thông minh, nhưng một khi lo lắng cũng dùng sai từ, ví dụ như khi này, kì thực nàng ta muốn nói... nàng ta tương đối thích người nam nhân mạnh mẽ một chút, chứ không phải cường tráng...

“... Thật là đứa bé không hiểu lòng người nam nhân.” Sở Tử Phục mỉm cười, “Bất luận ai phái ngươi đến đây, nhưng lúc ở cạnh trầm, ngươi chỉ cần để ý đến trầm.”

“Ta đã đủ để ý đến ngươi rồi!” Văn Văn phân trần.

“Chỉ để ý mỗi trầm sao?” Ngón tay thon dài của Sở Tử Phục vén lấy tóc Văn Văn, khê đưa đến bên môi, đôi môi bạc khê đặt lên ấy nụ hôn, đôi mâu sáng ngời như ánh lửa phập phồng, rạo rực nhìn nàng ta.

“Ta, ta...” Trong lòng Văn Văn đại loạn, thân ảnh của cổ vương đại nhân chợt thoáng qua đầu nàng, áo bào đen tuyền khoác trên vai tựa như màn đêm phủ từ trên vai người xuống, chỉ nhìn từ xa đã cảm thấy tim như thổ không nổi, nhưng khi rời xa người, lòng lại đau như cắt.

Văn Văn trên sa trường quyết đoán dũng mãnh, nhưng trong tình trường lại luôn thất bại. Nàng ta có thể phán đoán được hành động của thiên quân vạn mã, nhưng lại không đoán được lòng người. Nàng ta biết phải làm thế nào công phá thành trì, nhưng lại không biết làm sao để lấy lòng một người, đã từng có lúc nàng ta cho rằng chỉ cần bỏ ra chân tình thì sẽ có ngày đối phương sẽ hồi đáp, nhưng khi nàng ta cho tất cả mà cuối cùng vẫn chỉ là một thân một mình, không đổi lại được bất cứ gì.

Trong giây phút ngây người, vị thiếu niên quốc vương trước mặt đột nhiên dang tay, ôm nàng ta vào trong lòng. “Trầm... không có người thân, cũng không

có bằng hữu nữa rồi. Thiên hạ rộng lớn như vậy nhưng lại không có một thứ gì thuộc về trẫm.” Cơ thể đan nhau, nhỏ tiếng thì thầm, về mặt Sở Tử Phục thoáng qua tia cô đơn, “Thứ trẫm có, chỉ là thứ nắm trong tay ở thời khắc này...”

Mi mắt Văn Văn khẽ run động, nắm tay siết chặt dần dần buông lỏng, nàng ta có chút yếu đuối dựa vào vai trái đối phương, nước mắt nóng ẩm thấm đầm áo bào đỏ của đối phương.

Muốn được trân trọng, muốn không bị quên lãng, bất luận nàng ta có hô phong hoán vũ như thế nào trên sa trường thì nàng ta chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương mười lăm tuổi. Tuy kiên cường vút bỏ quá khứ, thật ra trong lòng vẫn không kìm được thầm nhớ đến khi xưa, nhưng quá khứ còn có thứ gì đáng để nàng ta luyện tiếc? Nam Chiếu là Nam Chiếu của tất cả mọi người, tướng sĩ mỗi người có mỗi gia đình của họ, còn sư phụ, cũng đã có người nữ nhân mình để tâm đến... thế giới này, rốt cuộc có thứ nào, người nào, thật sự chỉ thuộc về nàng ta?

Có lẽ, chỉ có người thiếu niên trước mắt mà thôi.

“... Ta cũng như ngươi.” Văn Văn ôm lấy vị thiếu niên trước mặt, trầm giọng thì thầm, “Thứ ta có... cũng chỉ có... thứ nắm trong tay, giờ này khắc này...”

Ghi chú:

1. Sống vui hết mình chết không hối hận.

Chương 36

Ba Trăm Sát Ý Giấu Trong Tim

Chi trong một đêm mặt đất phủ đầy tuyết trắng.

Một vườn mai đỏ ngạo cốt giữa trời tuyết.

Văn Văn ôm áo bào xanh trời từng bước từng bước đi sau Sở Tử Phục.

Không biết năm tháng đã trôi qua bao nhiêu ngày, sự không tình nguyện ban đầu đã tiến triển thành thói quen.

“Muốn ta đem chút gì cho nàng?” Sở Tử Phục dang hai tay ra, mặc cho Văn Văn lóng ngóng tay chân khoác vào cho hắn ta, thân hình mảnh mai, thẳng ngay như trúc⁽¹⁾.

“Bánh hạt dẻ.” Văn Văn nói.

“Được.” Sở Tử Phục đồng ý ngay, nhưng cũng không nhin được thêm một câu, “Thứ như vậy, nàng có thể bảo cung nhân mang cho nàng là được rồi, tại sao lần nào cũng phải trẫm đem cho nàng?”

“Sao? Ngươi không chịu sao?” Văn Văn tay chống hông trừng mắt nhìn hắn ta.

“Haha, sao có thể chứ.” Sở Tử Phục mỉm cười với nàng ta, tay phải vén lại tóc mai có chút rối giúp nàng ta.

Văn Văn cúi đầu xuống, mặt đỏ ửng, bộ dạng cô nín thở như thể đóa hoa sắp nở rộ, mãi cho đến khi Sở Tử Phục rút tay lại, quay người rời khỏi, nàng ta mới có dũng khí ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh rời đi của hắn ta, tức giận giẫm chân xuống nền đất tuyết, tuyết trắng thoáng chốc tung bay.

“Ta đâu thích loại nam nhân như hắn ta, có gì phải đỏ mặt chứ!” Văn Văn cắn răng nói với mình.

Rõ ràng nàng ta thích những người nam nhân mạnh mẽ, trở tay là mưa ngựa tay là mây, khoảng tiểu đàm quân giặc tro tiêu khói diệt⁽²⁾, chẳng hạn như cổ vương đại nhân. Rõ ràng nàng ta thích những nam tử nhiệt tình, biết hát những bài hát sơn ca hay, biết hái những đóa hoa chớm nở trong núi cho nàng ta. So với những điều ấy, tiểu quốc vương này không quyền không thế, cơ thể yếu ớt, một mình nàng ta cũng có thể hạ gục mười người hắn ta! Hơn nữa, không những không biết ca hát, còn cả ngày trầm ngâm, mi mày lúc nào cũng nhíu chặt với nhau, như thể cả thiên hạ này cũng đều thiếu tiền hắn ta, nhưng mà... lúc hắn ta dịu dàng thì hoàn toàn khác hẳn, lúc ấy hắn ta cứ như ngọn lửa trại của Nam Chiêu, sưởi ấm trái tim người khác.

Nhưng ngọn lửa trại của Nam Chiêu không như hắn ta, hắn ta... luôn cứ đùa bỡn tóc nàng ta, khiến nàng ta không biết nên làm sao.

“Văn phi nương nương, tuyết lớn như vậy, sao người không ở trong viện lạc?” Sau lưng, thái giám cầm dù chạy đến.

Văn Văn giờ này mới phát hiện bản thân còn ngây người đứng nguyên tại chỗ, ngo ngác nhìn theo hướng Sở Tử Phục rời khỏi.

Rõ ràng là tên không nghiêm túc như vậy, tại sao hễ biến mất nàng ta lại cảm thấy trong lòng trống vắng.

Nhớ lại đêm động phòng hoa chúc, lần đầu tiên cả hai cùng ôm nhau, Văn Văn bất giác thì thầm: “Chắc là bởi vì... hắn ta là thứ duy nhất ta có...”

“Nương nương?” Thái giám áo xanh giữ chiếc dù giấy dầu màu vàng phía trên đầu Văn Văn, cẩn trọng hỏi.

“Gần đây hắn ta bận gì vậy chứ?” Văn Văn nhìn về phương xa, hỏi.

“Việc này nô tài không biết, nhưng mà hắn là xử lý chính vụ.” Thái giám áo xanh cân nhắc lựa từng câu từng chữ.

Văn Văn nở nụ cười.

Nàng ta không phải không cảm nhận được không khí căng thẳng giữa tiểu quốc vương và quốc sư, nay càng sóng yên bể lặng, nàng ta càng cảnh giác hơn. Ở Nam Chiêu thống lĩnh quân sĩ bao nhiêu năm nay, cảnh giác đối với sống chết tồn vong, nàng ta đã hơn hẳn người thường, lúc này nàng ta thậm chí cảm nhận

được dường như sắp có chuyện lớn xảy ra, chỉ là Sở Tử Phục không hề nói với nàng ta, nàng ta cũng chưa từng hỏi.

Huông hồ chi thân phận và địa vị bây giờ của nàng ta cũng không tiện hỏi nhiều, quan tâm quá nhiều ngược lại còn bị người khác nghi kị. Những gì nàng ta cần làm chỉ là bên cạnh hắn ta, thôi thúc hắn ta chiến đấu, phục thù mà thôi...

Nhưng sau khi phục thù rồi thì sao?

Lòng Văn Văn khẽ rung động, đột nhiên tim thỉnh thoảng nháy loạn lên. Có câu như hoa sen không rễ, lẳng lặng nổi trong lòng, nàng ta muốn nói với hắn ta.

Tóm lại người ở đây không còn người thân, không có bằng hữu, không có quá khứ, nhìn quanh cũng không có tương lai gì, nếu như đã vậy... sau khi phục thù, bất luận thành công hay không, người có nguyện ý đi cùng ta không?

Tuyết trắng khẽ phủ Trường An, hương mai thoang thoang trong vườn.

Hai vị thái giám luôn tay vào tay áo, dẫn Sở Tử Phục bước đi trên hành lang dài, khúc khuỷu quanh co, như thể con rắn đầu đuôi nối nhau, càng đi về trước càng không thấy điểm đến, đi đi lại lại đều cùng một cảnh vật, một tranh cộ, cứ như mãi mãi quanh quẩn ở một nơi.

Cho đến khi một vị lão thái giám áo đỏ mi trắng xuất hiện ở phía trước.

“Hồng công công.” Hai vị thái giám cung kính hành lễ với ông ta.

“Các người lui xuống đi.” Hồng công công mỉm cười nói với họ, “Để ta dẫn bệ hạ đến Ngự Thư Phòng.”

Hồng công công là tổng quản nội giám, có quyền có thế, địa vị trong lòng của bọn thái giám còn cao hơn vị tiểu quốc vương con rồi kia nhiều. Thấy ông ta muốn tiếp cận tiểu quốc vương, họ đương nhiên là đồng ý, do đó một người đột nhiên đau bụng, một người bỗng dựng đầu đau đầu, cùng nhau cáo bệnh rời khỏi.

Phút chốc sau, nơi ấy chỉ còn lại tiểu quốc vương và Hồng công công hai người.

“Hoàng thượng, mời.” Hồng công công mỉm cười nói.

Tiểu quốc vương khẽ liếc nhìn ông ta, sau đó tiến lên trước một bước, đi trước mặt ông ta.

Khoảng cách một bước, mang ý nghĩa lớn.

Trong hoàng cung này, ai ai cũng mang đôi mắt lợi dụng, quốc sư tọa chân triều cương, lúc bước đi ai ai cũng lùi sau y một bước, trừ phi y chủ động mở miệng, nếu không không ai dám đi ngang hàng với y. Còn đối tượng nếu đối lại là tiểu quốc vương, thì không ai e dè nhiều như vậy, có đi ngang hàng hay trước hắn ta, đều toàn coi tâm trạng.

Chỉ có một loại người sẽ lui sau một bước, đi sau lưng hắn ta.

Đó chính là họa bì sư do tông môn phái vào làm nội ứng.

“Hồng công công trước nay luôn cẩn thận, bất luận đi đến đâu bên cạnh cũng có bốn năm người hộ vệ, không ngờ các người cư nhiên có thể ra tay.” Sở Tử Phục nhạo, “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, họa bì sư các người không phải không ra tay với da của người sống sao?”

“Việc cấp bách a.” Hồng công công cười nói, “Điều này đều là vì đại nghiệp của bộ hạ và sự ung thịnh của họa bì sư bọn ta.”

Nói chuyện ứng phó ai cũng biết nói, nhưng thực tế thì chẳng qua chỉ vì hai chữ - lợi ích.

Nếu nhưng không phải vì nắm lại đại quyền, đoạt lại đế vị, Sở Tử Phục sẽ không chọn kế sai sót nuột hồ này, có ý lợi dụng tông môn họa bì sư diệt trừ Phụng Huyết Ca. Tương tự, nếu không phải vì tranh danh tiếng đệ nhất thiên hạ, và lợi ích cực lớn của danh tiếng ấy mang lại, tông môn họa bì sư cũng sẽ không mạo muội ra tay với người sống, họ dùng mấy năm thời gian, từng người từng người một xâm nhập vào hoàng cung, mỗi khi giết chết một người thì khoác lên mình tấm da của người ấy, sau đó quỷ không biết thần không hay giết chết người tiếp theo...

“Đại nghiệp? Hưng thịnh?” Sở Tử Phục ‘ha’ một tiếng, “Nói như vậy, các người đã chuẩn bị xong cả rồi?”

“Không sai.” Hồng công công đắc ý nói, “Tông môn ta đã có ba trăm tử sĩ trà trộn vào trong cung, hóa thành bộ dạng của cung nhân tì nữ bình thường, như thể ba trăm thanh kiếm nhọn, giấu dưới lớp da của người, chỉ cần có cơ hội sẽ xuất tiêu lấy thủ cấp của Phụng Huyết Ca dâng cho hoàng thượng!”

Sở Tử Phục trầm mặc một lúc, sau đó lãnh đạm liếc nhìn ông ta: “Cơ hội... cơ hội gì?”

“Một cơ hội có thể để ba trăm người bọn ta cùng tề tụ một nơi.” Hồng công công liếc mắt nói, “Tốt nhất có thể tránh khỏi cảm y vệ, chỉ dùng bọn thủ hạ cung nữ thái giám của ta.”

Sở Tử Phục nghe thấy lời ông ta liền nheo mày không nói lời nào, chìm vào suy tư.

Ba trăm tên thích khách do tông môn họa bì sư phái đến tuy là tinh nhuệ, nhưng cảm y vệ cũng không phải là tầm thường, ba trăm người này tuy có thể tránh được tai mắt của cảm y vệ thành công xâm nhập vào cung, nhưng đa phần đều giả dạng làm cung nữ thái giám bình thường, ít ai có thể được như Hồng công công công tay nắm thực quyền như vậy. Hơn nữa ba trăm người này phân tán khắp nơi trong cung, tuy nói phân tán riêng rẽ giảm bớt rất nhiều nguy hiểm, nhưng bởi vì hầu hạ chủ tử khác nhau nên cũng khó gặp mặt nhau, thời gian lâu cũng không phải là cách.

Rốt cuộc dùng lí do gì để tụ họp ba trăm người này bên cạnh Phụng Huyết Ca đây?

Rốt cuộc làm sao mới có thể tránh khỏi cảm y vệ, không khuấy động một vũng nước nào trong hoàng cung đây?

Sở Tử Phục lặng lẽ trong suốt đường đi, Hồng công công cũng không giục hấn ta, chỉ khi dẫn hấn đến trước Ngự Thư Phòng, mới chăm chú nhìn hấn ta một cái, sau đó hô to: “Hoàng thượng giá đáo!”

Lời vừa mới dứt, liền nghe một tiếng ‘két’, hai cánh cửa châu đỏ trước mắt từ từ mở ra hai bên.

Sở quốc lấy màu đen làm quý, chỉ thấy trong thư phòng trướng màn đen tầng tầng rũ xuống, bốn góc tường nơi bốn cây cột dựng những kệ sách làm bằng gỗ Đàn, kệ sách đầy ắp sách dày, đều là những quyển độc nhất không tìm được trong dân gian. Lại có hai chiếc kệ ‘bát phương đa bảo’, áp vào quanh tường, bên trong cao thấp khác nhau nhưng lại tinh tế vô cùng, trong ấy đặt những kì trân dị bảo hiếm có trong thiên hạ để cho chủ nhân của Ngự Thư Phòng chơi đùa.

Nhưng chủ nhân của Ngự Thư Phòng này sớm đã không phải họ Sở.

Trên chiếc bàn làm bằng gỗ hoa lê chất đầy vài phần tấu chương chưa phê duyệt xong, sau bàn, Phụng Huyết Ca ung dung hoa quý tựa vào ghế vàng, lười nhác đưa mắt mỉm cười nhìn hấn ta: “Vào đây.”

Sở Tử Phục nhìn y hồi lâu, lặng lẽ bước vào Ngự Thư Phòng.

Sau lưng, Hồng công công định đóng cửa lại, chỉ nghe người ngồi trên kim tọa mỉm cười nói: “Hồng công công, người cũng ở lại. Việc tiếp sau đây ta sắp nói, cũng có liên quan đến người.”

Da mặt Hồng công công không kim được co giật, ông ta vội vàng cúi thấp đầu để che giấu đi vẻ mặt biến sắc của mình, cung kính nói: “Vâng.”

Sở Tử Phục vẫn mặt không biến sắc, bộ dạng phảng phất như trước nay chưa từng quen biết người sau lưng, cũng như chưa từng cùng người đó bày mưu tính kế lấy mạng của người trước mặt, hấn ta điềm nhiên nhìn Phụng Huyết Ca, nở nụ cười ôn văn nho nhã: “Không biết hôm nay quốc sư gọi trẫm là có việc gì?”

Phụng Huyết Ca tiện tay nhặt lấy một cuộn tấu chương, ném cho Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục đưa tay định đón lấy... hấn quên rằng cơ thể hấn ta vốn yếu ớt, phản ứng càng phải chậm hơn người thường ba nhịp, đợi khi tấu chương lăn đến bên cửa, hấn ta mới hồi thần.

Nhìn Phụng Huyết Ca cười như không cười nhìn mình giơ cao cánh tay, Sở Tử Phục nho nhã khẽ cong cánh tay, che miệng ho vài tiếng, sau đó lạnh lùng

ngẩng đầu: “Xin lỗi, gần đây cổ họng không được khỏe... Hồng công công, còn không mau dâng tấu chương lên đây.”

Hồng công công nhặt tấu chương từ dưới đất lên, nhìn cũng không dám nhìn, hai tay dâng đến bên tay Sở Tử Phục.

Sở Tử Phục mặt không biểu cảm mở tấu chương ra, chỉ liếc nhìn một cái, mi mày đã nheo lại.

Hồng công công thấy thế, không kìm được hai bờ mắt co giật, lòng thầm hét: tiêu rồi! Không lẽ sự việc bại lộ rồi?

Sở Tử Phục tiếp tục xem tấu chương, càng xem sắc mặt hắn ta càng âm trầm như nước.

Hồng công công đáng thương đứng một bên, Sở Tử Phục chỉ mặt lặng như nước nhưng ông ta lại chảy nước... chỉ thấy mồ hôi từng giọt từng giọt lăn dài theo hai bên tóc mai của ông ta xuống, khiến Phụng Huyết Ca nhìn ông ta đầy vẻ thú vị, y cười hỏi: “Hồng công công, người rất nóng?”

“Bẩm báo quốc sư, lão nô không nóng.” Hồng công công vội vàng nói, “Lão nô chỉ là... thỉnh thoảng bị bệnh nhẹ...”

“Ha ha, trùng hợp vậy, hai người các người đều cùng một lúc bị bệnh.” Phụng Huyết Ca vừa nhìn họ vừa đưa rượu đã đun ấm đến bên miệng, đôi môi mỏng khẽ nhấp nhẹ ở chum sứ trắng, sau đó đôi môi nhuộm sắc rượu khẽ cong lên, y cười nói, “Phải chú ý cơ thể a, thời tiết ngày càng lạnh rồi.”

“Đa tạ quốc sư quan tâm...” Hồng công công đã có chút tuyệt vọng, quả nhiên vẫn là bị y phát hiện rồi sao? Nghe khẩu khí của y, hắn là đã biết ông ta và tiêu quốc vương là cùng một bọn... nhưng rốt cuộc y làm sao phát hiện? Rốt cuộc chỗ nào đã lộ sơ hở?

“Trẫm cũng phải cảm ơn quốc sư đã quan tâm.” Sở Tử Phục chậm rãi đóng tấu chương trong tay lại, “Nam lớn lấy thê tử lớn gả phu quân, trẫm thân là nhất quốc chi quân, hậu cung đích thực có hơi trống vắng, việc lập hậu nạp phi đều do quốc sư làm chủ đi.”

Đến bên bờ vực của tuyệt vọng nghe được những lời này, Hồng công công bất giác hai mắt lóe sáng, đưa mắt nhìn về phía tấu chương trong tay Sở Tử Phục.

Ngón tay thon dài giữ tấu chương ấy trong tay, nhưng Hồng công công vẫn có thể tìm được bốn chữ quan trọng từ khe ngón tay của hắn ta - Nam Chiêu hòa thân.

Ghi chú:

1. Cây trúc tượng trưng cho quân tử.
2. Trích trong bài thơ “Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ” của nhà thơ Tô Thức.